

bør have Indflydelse paa de politiske Rettigheder. Det er nemlig blevet sagt af den ærede Forslagsstiller forleden Dag, at det er vanærende ikke at være i Besiddelse af politiske Rettigheder — det blev sagt iforgaars. Men det er klart nok, at, dersom denne Argumentation skal modtages, maa man med Nødvendighed gjøre den betydelige Forandring i Grundloven, at man indrømmer Valgretten til Enhver, uanset, om han har nydt Fattigunderstøttelse, og uanset de Forhold, under hvilke han har nydt den, eller om han senere har været i Stand til at afbetale den; thi det forekommer mig klart at være i høieste Grad uretfærdigt at betynde den Person med Vancere, der er saa ulykkelig ikke at kunne staa paa egne Ben i økonomisk Henseende. Den ærede Forslagsstiller sagde forleden, at han fandt, at det forholdt sig noget anderledes, naar den Paagældende nød stadig Fattigunderstøttelse, thi saa maatte man gaa ud fra, at det var Mandens egen Skyld. Det forunder mig, at En, der mener at have et saa varmt Hjerte for den fattige Del af Befolkningen, kan sige noget Saadant. Thi det maa jo erkendes, at det ikke saa ganske sjældent vil være Tilfældet, at en Mand, der er nødt til at ty til Fattigunderstøttelse, bliver saaledes stillet, at han maa modtage stadig Fattigunderstøttelse, og dog kan hans Forhold være i enhver Henseende hæderligt, saa at det vilde være høist urigtigt at bringe ham ind under Forhold, som maa siges at være vanærende, eller behandle ham som en vanæret Person. Dersom dette var Tilfældet, vilde Grundloven heller ikke forkiene den Anerkjendelse og Paaførmelse, som alle ere enige om at yde den; den maatte da være behestet med store Uretfærdigheder, og vi vilde da i al den Tid, hvori vi have levet under Grundloven, have levet under uretfærdige og ulykkelige Forhold. Jeg tror ikke, at det ærede Thing vil billige, hvad den ærede Forslagsstiller i saa Henseende ansatte, og jeg kan henvise til en Beslutning, som Thinget har taget, og som tydelig viser, at Thingets Flertal er uenigt med den ærede Forslagsstiller i den Betragtning, at det skulde være vanærende ikke at have fuld Nydelse af de politiske Rettigheder. Jeg sigter herved til den Beslutning, som Thinget fattede, da det ansaa det for rigtigt at afvise Forslaget fra Regeringens Side om en Omlægning af Valgtredsene. Dersom det var rigtigt, at det er forbundet med Vancere ikke at have Nydelsen af politiske Rettigheder, maatte ogsaa Valgerne i Kjøbenhavns 6te Valgtreds betragtes som Saadanne, paa hvis Væder var en Plet derved, at de ikke vare i Stand til at udøve mere end halvt saa megen politisk Indflydelse, og neppe engang det, som deres Medborgere i andre Valgtrede. Imidlertid var dette ikke det høie Things Mening ved Bedtagelsen af denne Resolution, men som det rette Synspunkt blev gjort gjældende, at det var utilraadeligt at yde disse Folkethingsvalgere en lige saa stor po-

litisk Indflydelse, som alle andre Valgere trindt omkring i Landet havde. Og jeg skal gjøre opmærksom paa, at den Diskussion, som den Gang fandt Sted, paa ingen Maade fra mine Meningsfellers Side blev ført paa den Maade, at man sagde, at de paagældende Valgere og andre Ligestillede vare i mindste Maade vanærede ved de Forhold, hvorunder de befandt sig, men vi sagde, at det var en Tilfældetelse af Grundlovens klare Bud at negte dem at blive ligestillede med de andre Valgere. Det kunde ikke og er ikke faldet Nogen ind i dette Thing at sige, at der af den Grund skulde klæbe Vancere ved dem. Hvis Grundlovens klare Bud med Hensyn til Ordningen af Valgtredsene i det Hele ikke havde været, vilde det være det rette Standpunkt, som Flertallet stillede sig paa, nemlig at undersøge, om det var tilrådeligt, politisk rigtigt eller ikke at yde disse Medborgere en mere udbredt Valgret, end de nu ere i Besiddelse af. Jeg holder mig fordisset om, at, hvis det høie Thing havde ment, at det var Noget, der berøvede disse Valgere deres Væder, vilde ikke En i Thinget have stemt for den Beslutning, som blev vedtagen. Dette tror jeg, at jeg kan staa fast som det rette Udgangspunkt, at ved Spørgsmaal om Indrømmelse af politiske Rettigheder bliver det ikke Spørgsmaal om Væder, men Spørgsmaal om, hvad der er gavnligt for det Hele, hvad der er politisk rigtigt. Det første Synspunkt, jeg skal gjøre gjældende, skal være hentet fra det Heles Lære. Grundloven staaer jo som bekendt paa det Standpunkt, at den knytter Udøvelsen af politiske Rettigheder dels til en vis Aldersgrænse, som man da i Øvrigt ogsaa har søgt at fornykke, nemlig 30 Mars Alderen, og dels til den Betingelse, at, om end Valgeren er en fattig Mand, skal han dog i det Mindste i økonomisk Henseende være selvstændig. Jeg anser dette for at være en sund og rigtig Bestemmelse, og jeg tror, at Valgernes økonomiske Uafhængighed i høi Grad tjener den folkelige Sag som saadan, idet dette Forhold har havt sin væsentlige Andel i, at Folkerepresentationen er bleven et sandt Udtryk for Valgernes Ansuelser, og at navnlig Paavirkningen fra Kapitalens Side gennem Besittelser enten aldeles ikke har fundet Sted, eller hvis den har fundet Sted, da kun i et saa ringe Omfang, at den ikke paa nogen mærkelig Maade har udøvet Indflydelse paa Thingets Sammensætning. Sagen stiller sig saaledes, at, hvis man vilde gaa den Vej, som nærværende Lovforslag anviser, navnlig med den ærede Forslagsstiller's Motivering, vilde dette med Nødvendighed føre til at indrømme Valgretten til Enhver uden Hensyn til, om han har modtaget Fattigunderstøttelse eller ikke. Og tror man saa, at en saadan Forandring vil bidrage til at svække eller til at styrke den Indflydelse, som Kapitalisterne ville se sig i Stand til at udøve paa Valgene til Folkethinget? Det kan ikke nytte at henvise